

***II Ogólnopolska Konferencja Badaczy
Szkolnictwa Wyższego***

15-16 grudnia 2015, Poznań

ABSTRAKTY I BIOGRAMY

Centrum Studiów nad Polityką Publiczną UAM

Katedra UNESCO Badań Instytucjonalnych i Polityki

Szkolnictwa Wyższego

Czasopismo naukowe „Nauka i Szkolnictwo Wyższe”

Spis treści

prof. zw. dr hab. Marek Kwiek	3
dr Adam F. Kola, dr Anna M. Kola	5
dr hab. Joanna Wolszczak-Derlacz	7
dr Helena Ostrowicka.....	8
dr Krystian Szadkowski	9
dr Łukasz Stankiewicz	10
dr Agnieszka Dziedziczak-Foltyn	11
dr Cezary Kościelniak	13
mgr Aneta Sobotka.....	14
dr hab. Mikołaj Herbst	15
dr Michał Sitek	16
dr Emanuel Kulczycki, mgr Ewa A. Rozkosz.....	17
mgr Krzysztof Czarnecki	18
dr Dominik Antonowicz.....	19

prof. zw. dr hab. Marek Kwiek

Deprywatyzacja szkolnictwa wyższego. Nowa pojęciowość i jej kontekst empiryczny

Praca dotyczy zjawiska unikalnego w skali globalnej i charakterystycznego tylko dla Polski (i kilku mniejszych krajów postkomunistycznych w Europie) - deprywatyzacji. Procesy nazwane przeze mnie deprywatyzacją dominują od 2006 r. - i przeciwstawiane są procesom prywatyzacji z lat 1989-2005. Pierwszy okres to ekspansja, a drugi to implozja, czyli systematyczne kurczenie się systemu. Powodem jest demografia, ale również od 2000 r. spadający współczynnik skolaryzacji brutto. Polska ma coraz mniej studentów, mniej płacących za studia, i mniej studentów w sektorze prywatnym – natomiast procesy zachodzące globalnie są dokładnie odwrotne. Deprywatyzacja to procesy zachodzące w obu sektorach i w całym systemie: upraszczając, maleje rola wymiarów prywatnych i rośnie rola wymiarów publicznych (dlatego deprywatyzacja oznacza zarazem "republicyzację" czy "ponowne upublicznienie").

Dane empiryczne wskazują jednoznacznie na stopniową deprywatyzację systemu: rośnie publiczne, maleje prywatne. Polska tym samym zbliża się do Europy Zachodniej, w której dominuje wymiar publiczny - i idzie pod prąd trendów globalnych. Globalnie - poza Europą Zachodnią - rośnie rola sektora prywatnego i rośnie rola współodpłatności za studia. W Polsce obie agendy są wyjątkowo słabe.

Demografia staje się najważniejszym wymiarem polityki szkolnictwa wyższego. A 80 lat historii polskiego szkolnictwa wyższego jest ujmowane w związku z tym w następującej typologii: (1) system publiczny (1945-1989), (2) system publiczno-prywatny (1990-2005), (3) system podlegający deprywatyzacji (2006-2024) oraz (4) system zdeprywatyzowany (po 2025 r.). Praca odnosi się zarazem do ważnych dyskusji ostatniej dekady: opłaty za czesne, przyszłość sektora prywatnego, stratyfikacja pionowa systemu, dostęp do szkolnictwa wyższego a jego malejąca selektywność, polityka zatrudnienia w kurczącym się systemie oraz globalna konwergencja polityk szkolnictwa wyższego.

Bibliografia:

- Kwiek, Marek (2009). "The Two Decades of Privatization in Polish Higher Education. Cost-Sharing, Equity, and Access". W: Jane Knight (ed.), *Financing Access and Equity in Higher Education*. Rotterdam/Boston/Taipei: Sense Publishers. 2009. pp. 149-168.
- Kwiek, Marek (2013). "From System Expansion to System Contraction: Access to Higher Education in Poland". *Comparative Education Review*. Vol. 57. No. 3. 553-576.
- Kwiek, Marek (2014). "Structural Changes in the Polish Higher Education System (1990-2010): a Synthetic View". *European Journal of Higher Education*. Vol. 4. No. 3. 266-280.
- Kwiek, Marek (2015). "Academic generations and academic work: Patterns of attitudes, behaviors and research productivity of Polish academics after 1989". *Studies in Higher Education*, 40(8), 1354-1376.
- Kwiek, Marek (2015). "The unfading power of collegiality? University governance in Poland in a European comparative and quantitative perspective". *International Journal of Educational Development* 43, 77-89 (polska wersja "Uniwersytet jako 'wspólnota badaczy'? Polska z europejskiej perspektywy porównawczej i ilościowej" w: *Nauka i Szkolnictwo Wyższe*, 40(2), 2012, 71-100).

Kwiek, Marek (2015). „Młoda kadra: różnice międzypokoleniowe w pracy naukowej i produktywności badawczej. Czym Polska różni się od Europy Zachodniej?” *Nauka* 3/2015. 51-88.

Kwiek, Marek (2015). *Uniwersytet w dobie przemian. Instytucje i kadra akademicka w warunkach rosnącej konkurencji*. Warszawa: PWN.

Prof. zw. dr hab. Marek Kwiek, dyrektor Centrum Studiów nad Polityką Publiczną i kierownik Katedry UNESCO Badań Instytucjonalnych i Polityki Szkolnictwa Wyższego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Od kilkunastu lat prowadzi rozległe, interdyscyplinarne, międzynarodowe badania porównawcze instytucji uniwersytetu w Europie.

Międzynarodowy doradca i ekspert w sprawach polityki edukacyjnej i polityki naukowej m.in. dla Komisji Europejskiej, OECD, Rady Europy, OBWE, USAID, UNDP i Banku Światowego. W ostatnich kilkunastu latach kierownik, partner lub członek zespołu badawczego w ponad 40 projektach międzynarodowych związanych z badaniami szkolnictwa wyższego i polityką edukacyjną, finansowanych m.in. przez Fundację Fulbrighta, Forda i Rockefellera, kolejne unijne programy badawcze, European Science Foundation (ESF) oraz organizacje międzynarodowe, rządy państw europejskich i instytucje edukacyjne. Współtwórca strategii rozwoju polskiego szkolnictwa wyższego do 2020 roku (Ernst and Young/IBNGR, 2010) i doradca ds. reform szkolnictwa wyższego w dziesięciu krajach, ostatnio na Ukrainie (2014).

Jego najważniejsze międzynarodowe projekty badawcze dotyczą przedsiębiorczości akademickiej, relacji uniwersytetów z otoczeniem gospodarczym, równości szans edukacyjnych, relacji państwa dobrobytu i uniwersytetów oraz transformacji profesji akademickiej. Aktualnie prowadzi m.in. finansowany przez NCN pięcioletni projekt MAESTRO: *Program Międzynarodowych Badań Porównawczych Szkolnictwa Wyższego* (2012–2017). Trzy lata spędził na uniwersytetach zagranicznych m.in. na University of Virginia (Fulbright Foundation, 1994–1995), University of California w Berkeley (Kosciuszko Foundation, 1996–1997) i w National Endowment for Democracy w Waszyngtonie (*Reagan-Fascell Democracy Fellow*, 2002–2003). W latach 2000–2001 był *International Open Society Institute Policy Fellow*, a w latach 2007–2009 był jednym z 30 globalnych „naukowców nowego wieku” (*Fulbright New Century Scholars*) Fundacji Fulbrighta w dziedzinie badań nad szkolnictwem wyższym.

Opublikował 8 monografii i ponad 150 artykułów, przede wszystkim w obiegu międzynarodowym. Publikował m.in. w *Higher Education*, *Studies in Higher Education*, *Comparative Education Review*, *Science and Public Policy Research Journal* i *Journal of Studies in International Education*. Ostatnio wydane monografie to *Uniwersytet w dobie przemian. Instytucje i kadra akademicka w warunkach rosnącej konkurencji* (Warszawa: PWN, 2015, s. 546) i *Knowledge Production in European Universities: States, Markets, and Academic Entrepreneurialism* (Peter Lang: Frankfurt am Main 2013, s. 483).

Członek rad redakcyjnych *Higher Education Quarterly*, *European Educational Research Journal*, *British Educational Research Journal* i *European Journal of Higher Education*. Od 2011 roku redaktor serii naukowej HERP: *Higher Education Research and Policy* (Peter Lang). W 2015 został laureatem Programu Mistrz Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (FNP).

dr Adam F. Kola, dr Anna M. Kola

Systemowa rola trzeciego sektora w nauce i szkolnictwie wyższym czasów transformacji. NGOs jako laboratoria zmiany

Trzeci sektor w Polsce, choć stanowi ważną część systemu społecznego – jak w każdym nowoczesnym państwie, to jednak jako odrębny od państwa i biznesu jest słabo rozpoznawalny. Znany jest w formie „akcyjnej”, jak np. Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy [WOŚP] czy rosnącej świadomości odpisów 1% na organizacje pożytku publicznego [OPP]; mniej w formie codziennej pracy u podstaw. I chociaż co roku rośnie jego udział i możliwości finansowe – np. wspomnianych zbiórek WOŚP czy 1% na OPP, to jednak w porównaniu z wydatkami państwowymi czy biznesowymi stanowi to niewielki część w danym obszarze działalności [tu np. dane porównujące budżet Min. Zdrowia i NFZ z WOŚP].

Podobnie rzecz wygląda w NiSW. Trudno sobie wyobrazić krajobraz polskiej nauki bez FNP czy Nagród Polityki, dla studentów zaś Collegium Invisibile [CI], jednakże ich udział finansowy w porównaniu z wydatkami państwa na naukę jest niewielki. Zatem – podobnie jak w innych obszarach, tak i w NiSW – rolę trzeciego sektora należy postrzegać w innych kategoriach. Anna M. Kola i Krzysztof Leja (2015) rozpatrywali tę kwestię w perspektywie trzeciej misji uniwersytetu i odniesienia do budowania społeczeństwa obywatelskiego. W innym miejscu autorzy niniejszego tekstu zwrócili uwagę (Kola, Kola 2015) na trzeci sektor i ekonomię społeczną jako na alternatywny model rozwoju edukacji na różnych jej poziomach – od edukacji przedszkolnej po LLL.

W niniejszym opracowaniu zaś chodzi o spojrzenie na trzeci sektor jako na laboratorium zmiany. Teza byłaby zatem następująca: to organizacje pozarządowe funkcjonujące w obszarze NiSW wprowadzają innowacyjne rozwiązania dot. finansowania NiSW, prowadzenia projektów interdyscyplinarnych, testują alternatywne formy kształcenia, itd., które następnie są (lub nie) aplikowane w obszarze NiSW przez państwo i podmioty biznesowe. Na poparcie tej tezy można podać następujące przykłady: 25-letnia działalność FNP na rzecz doskonałości w nauce polskiej; elitarne programy dla studentów w rodzaju tych oferowanych przez CI czy Artes Liberales; idea umożliwienia studiowania na najlepszych uczelniach świat („Droga na Harvard”), itd. Wszystkie te inicjatywy i modele myślenia o NiSW, wpiętych w realizację w obszarze organizacji pozarządowych, zostały – w różnych formach – włączone w system państwowy.

Płynące z tego rekomendacje byłyby następujące:

- (1) konieczność pogłębionych badań (1.1.) porównawczych nad rolą i funkcjonowaniem trzeciego sektora w NiSW w innych krajach, zwłaszcza tych centrowych – co szczególnie ważne z powodu ich dłuższej niż w Polsce tradycji funkcjonowania NGOsów, jak i naszych aspiracji w układzie centro-(pół)peryferyjnym, (1.2.) realnej roli NGOsów w obszarze NiSW w Polsce doby transformacji, tak by wyjść poza przyczynkarską optykę i zbudować całościowy obraz funkcjonowania trzeciego sektora po 1989 roku;
- (2) przedstawienie programu włączenia NGOsów w oficjalny obieg (np. w programy o charakterze foresight, myślenie długofalowe, w politykę publiczną w zakresie NiSW) myślenia o nauce w Polsce, nie tylko w charakterze „akcyjnym”, lecz planowym i strategicznym. Uzasadnieniem takiej potrzeby jest właśnie fakt, iż to trzeci sektor jest laboratorium możliwych zmian, który – biorąc pod uwagę nakłady na NiSW – jest stosunkowo niskokosztowy.

Dr Anna M. Kola – adiunkt w Katedrze Pracy Socjalnej na Wydziale Nauk Pedagogicznych UMK, dr nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki (UMK 2011, praca doktorska pisana pod kierunkiem prof. dra hab. Zbigniewa Kwiecińskiego), mgr socjologii i filologii polskiej (UWr 2005, 2006), dyplomowana logopedka (UWr 2005) oraz lektorka języka polskiego dla obcokrajowców. Zainteresowania naukowe mają charakter interdyscyplinarny, ale dotyczą głównie socjologii edukacji (szkoły wyższej) oraz pracy socjalnej w kontekście przemian globalizacyjnych. Badaczka elitarnych uniwersytetów na całym świecie (USA, Anglia, Chiny). Członkini Samokształceniowego Zespołu Doktorów przy Komitecie Nauk Pedagogicznych PAN, a także Stowarzyszenia promującego ideę obywatelskości CiCEA (Children's Identity & Citizenship European Association). Propagatorka i inicjatorka wielu projektów społecznych w III sektorze.

dr Adam F. Kola, adiunkt, Pracownia Badań nad Pamięcią Zbiorową w Postkomunistycznej Europie – w skrócie POSTCOMER, Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Staże badawcze i naukowe w: Czechach, Słowenii, Chorwacji, Stanach Zjednoczonych i Chinach. Stypendysta kilku programów Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, ponadto: Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców (2012-2015), finalista Nagrody Naukowej „Polityki” w kategorii nauki humanistyczne (2014), i in. Autor ok. 100 publikacji w j. polskim, czeskim, rosyjskim i angielskim, jak również tłumaczeń z j. angielskiego i czeskiego. Publikacje dot. NiSW (m.in.): z A. M. Kolą, *Polish Education in Transition. Parallel Models*, “International Journal of Social Economics”, vol. 42, issue 9, 2015, ss. 852-867; *Uniwersytet jako pralnia. Esej o stanie akademickiego namysłu nad nauką i szkolnictwem wyższym w Polsce*, „Rocznik Pedagogiczny”, nr 35/2012, s. 93-110.

dr hab. Joanna Wolszczak-Derlacz

Efektywność i produktywność szkół wyższych w Polsce w ujęciu międzynarodowym

Głównym celem badania jest pomiar efektywności szkół wyższych oraz określenie zależności charakterystycznych dla uczelni, stanowiących o różnicach w osiągniętych przez nie wynikach. Efektywność rozumiana jest, jako skuteczność/wydajność przekształcenia nakładów (osobowych, finansowych, materialnych) w rezultaty działalności uczelni (np. absolwenci, publikacje, patenty) przy założeniu, że wyniki działalności uczelni mogą zostać skwantyfikowane, a efektywność i produktywność oceniona za pomocą narzędzi ilościowych (metod nieparametrycznych bądź parametrycznych).

Badanie przeprowadzono na dwóch szczeblach agregacji: na poziomie całych systemów szkolnictwa wyższego oraz dla wybranej grupy uczelni z dziesięciu państw europejskich (w tym z Polski). Porównania międzynarodowe objęły analizę zasobów i wyników działalności uczelni.

Za nakłady działalności uczelni przyjęto wartość przychodów oraz liczbę nauczycieli akademickich. Wyniki działalności uczelni były mierzone liczbą absolwentów oraz liczbą publikacji autorstwa afiliowanych pracowników. Stwierdzono, że zróżnicowanie wskaźników efektywności między uczelniami jest bardzo wysokie zarówno wewnątrz krajów, jak i pomiędzy nimi.

Rezultaty badania wskazują, że jednym z głównych czynników niskiej produktywności naukowej polskich uczelni jest niedostateczny – w porównaniu do europejskich standardów – poziom finansowania. Z badań wynika też, że im większa proporcja niekonkurencyjnych środków pochodzących ze źródeł publicznych, tym niższe rezultaty działalności naukowej danej uczelni.

W celu weryfikacji statystycznej otrzymanych wyników na każdym etapie analizy (wyznaczenie wskaźników efektywności DEA, estymacja parametrów funkcji regresji w drugim kroku analizy) zastosowano metody bootstrapowe przedstawione przez Simara i Wilsona (2007).

dr hab. Joanna Wolszczak-Derlacz jest adiunktem na Wydziale Zarządzania i Ekonomii, Politechniki Gdańskiej. W październiku 2015 r. uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk ekonomicznych za dwa cykle publikacji powiązanych tematycznie w tym za cykl pt. „Efektywność i produktywność szkół wyższych”. Prowadziła badania na Uniwersytecie Kalifornijskim w Berkeley w ramach programu „Mobilność Plus” (2013-2014), była beneficjentem stypendium podoktorskiego Max Weber Fellowship w Europejskim Instytucie Uniwersyteckim we Florencji (2007/2008). Jej zainteresowania naukowe skupiają się na teorii konwergencji gospodarczej oraz na empirycznych analizach efektywności działalności naukowej, dydaktycznej i wdrożeniowej szkół wyższych.

dr Helena Ostrowicka

Urządzanie uniwersytetu – zarys koncepcji badań

Celem proponowanego wystąpienia będzie prezentacja najważniejszych elementów projektu badawczego pt. „Urządzanie uniwersytetu - dyskursywny obraz współczesnej reformy szkolnictwa wyższego w Polsce”, który otrzymał finansowanie Narodowego Centrum Nauki na lata 2015-2019. Omówione zostaną: pole problemowe, przyjęta metodologia badań oraz pierwsze ustalenia dotyczące zgromadzonych materiałów empirycznych.

Helena Ostrowicka – doktor nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki, adiunkt w Zakładzie Filozofii Edukacji i Metodologii Badań, zastępca Dyrektora Instytutu Pedagogiki Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. Moje zainteresowania naukowe lokują się w obszarze pedagogiki ogólnej i krytycznej, metodologii badań jakościowych, filozofii edukacji, a w szczególności dotyczą recepcji prac M. Foucaulta w badaniach pedagogicznych oraz metodologii analizy dyskursu. W latach 2009-2013 kierowałam projektem badawczym własnym, finansowanym z grantu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (a następnie Narodowego Centrum Nauki) pt. „Wiedza i władza w dyskursach o młodzieży – konteksty nauki, rządu i mediów” (grant nr N N106 250937 na lata 2009-2013). Od kwietnia 2015 roku kieruję projektem badawczym SONATA BIS Narodowego Centrum Nauki pt. „**Urządzanie uniwersytetu - dyskursywny obraz współczesnej reformy szkolnictwa wyższego w Polsce**” (nr 2014/14/E/HS6/00671, na lata 2015-2019). Jestem autorką dwóch **monografii**: Ostrowicka H. (2012). *Urządzanie młodzieży. Studium analityczno-krytyczne*. Rec. Z. Melosik. Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls (ss. 220); Ostrowicka-Miszewska H. (2006). „Jak porcelana rzucona o beton...” *Dyskursy o młodzieży, polityce i polityce młodzieży*. Rec. B. Śliwerski. Kraków: Impuls (ss. 207); W bieżącym roku ukaże się moja trzecia monografia pt. „Przemysleć z Michelelem Foucaultem edukacyjne dyskursy o młodzieży. Dyspozytyw i urządzanie”, rec. Z. Kwieciński, K. Abriszewski, Impuls: Kraków. Publikowałam artykuły naukowe w czasopismach o zasięgu krajowym i międzynarodowym (kategorie INT i NAT na liście ERIH).

dr Krystian Szadkowski

Podstawowe sprzeczności podporządkowanego kapitałowi szkolnictwa wyższego. Próba systematyzacji.

Biorąc za punkt wyjścia rozwijaną na gruncie głównonurtowych badań szkolnictwa wyższego tezę o hybrydyzacji porządków między tym, co publiczne i tym, co prywatne, w niniejszym wystąpieniu proponuję bazującą na dialektycznym rozumieniu sprzeczności kategoryzację sił wpływających na dynamikę systemów szkolnictwa wyższego. Interesujące mnie napięcia podzielone zostały na dwie podstawowe kategorie: sprzeczności pozorne (to, co publiczne vs. to, co prywatne; oligarchia akademicka vs. kapitał) oraz sprzeczności rzeczywiste (poddana rozkładowi forma tego, co wspólne vs. dobro wspólne; dobro wspólne vs. kapitał). Zostaną one omówione i zdefiniowane w odniesieniu do współczesnej rzeczywistości szkolnictwa wyższego. Prezentacja ma na celu dostarczenie ramy analitycznej, w oparciu o którą możliwe będzie przekroczenie ograniczeń w myśleniu o współczesnych transformacjach uniwersytetu narzucanych przez dualny horyzont konceptualny zwolenników tezy o hybrydyzacji porządków tego, co prywatne i tego, co publiczne.

Dr Krystian Szadkowski, jest adiunktem w Instytucie Filozofii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Badacz w Centrum Studiów nad Polityką Publiczną oraz sekretarz Katedry UNESCO Badań Instytucjonalnych i Polityki Szkolnictwa Wyższego. W 2014 roku obronił doktorat pod kierunkiem prof. Marka Kwieka, *W stronę uniwersytetu jako instytucji dobra wspólnego. Filozoficzne podstawy krytycznych badań nad szkolnictwem wyższym* (Publikacja: Wydawnictwo Naukowe PWN 2015). Redaktor naczelny czasopisma naukowego „Praktyka Teoretyczna”, oraz od 2015 roku, redaktor wykonawczy czasopisma naukowego „Nauka i Szkolnictwo Wyższe”.

W latach 2010-2013 stypendysta Fundacji Marie Curie-Skłodowskiej, zatrudniony na stanowisku młodszego badacza w Instytucie Badawczym Education International, globalnej centrali nauczycielskich i akademickich związków zawodowych w Brukseli. W ramach obowiązków służbowych zajmował się przygotowaniem raportów (m.in. corocznych ocen wyników badań PISA czy raportu dla Międzynarodowej Organizacji Pracy o sytuacji uzwiązkowanej kadry akademickiej na świecie) oraz przeprowadził na użytek organizacji badania dotyczące percepcji sytuacji doktorantów przez zrzeszone w EI akademickie związki zawodowe. Od 2016 roku stypendysta w subsydium profesorskim FNP „Mistrz” realizowanym przez prof. Marka Kwieka.

Od 2008 wziął lub bierze udział w 6 projektach badawczych, w tym 1 finansowanym w 7 Programie Ramowym (Marie Curie Initial Training Network EDUWEL - *Education as Welfare: Enhancing opportunities for socially vulnerable youth in Europe*; early stage researcher), 2 finansowanych ze środków Narodowego Centrum Nauki (MAESTRO: *Program for International Comparative Research in Higher Education*, doktorant; HARMONIA: *European Flagship Universities: Balancing Academic Excellence and Socio-Economic Relevance* – post-doc) i 1 finansowanym ze środków Narodowego Centrum Kultury (*Social economy of creativity. In search of economic strategy to promote the circulation of independent culture*).

dr Łukasz Stankiewicz

Dyskursy reformy polskiego uniwersytetu – od laissez-faire do racjonalnej administracji

Zmiany, jakich w ostatnich latach doświadcza polski uniwersytet w wyniku oddziaływania czynników takich jak spadek popytu na edukację wyższą czy integracja europejska, nie ograniczają się do korekt organizacyjnych i prawnych. Towarzyszy im głęboka transformacja dyskursu, na obu jego poziomach: zrozumienia (i w związku z tym legitymizacji danej działalności) i poznania (umożliwiającego techniczne panowanie nad nią).

Celem mojego wystąpienia będzie prezentacja wniosków z badania nad dotyczącą systemu nauki i szkolnictwa wyższego debatą publiczną, która toczyła się w kluczowych dla obecnych reform latach 2007-2010. Staram się pokazać, w jaki sposób procesy wiedzytwórcze, rozpoczęte podczas debaty stanowią element młodego procesu „racjonalizacji” polskiej akademii, i jak wypełniają one „dyskursywną lukę” będącą wynikiem niedoboru refleksji nad akademicką praktyką i jej społecznym znaczeniem w dwóch potransformacyjnych dekadach.

Moim celem jest również pokazanie jak niebezpieczne, z perspektywy uniwersytetu jako organizacji, są oba przywołane przed chwilą procesy – zarówno generujący deficyty legitymizacji i sterowności brak refleksji, jak i dominacja, dążącego do eliminacji cechujących się silną ambiwalencją form instytucjonalnych akademii, dyskursu ściśle racjonalnego.

Dr Łukasz Stankiewicz, od wielu lat związany z Uniwersytetem Gdańskim, na którym zdobył (na podstawie pracy dotyczącej filozofii Foucaulta) tytuł magistra filozofii i gdzie, w lutym 2014 roku, obronił doktorat z zakresu nauk społecznych ze specjalizacją pedagogiczną. Jego praca doktorska dotyczyła publicznego sporu wokół reformy systemu szkolnictwa wyższego i nauki, i opierała się na analizie dyskursu medialnego i szerokiej rekonstrukcji historii i ideologii instytucji akademickich.

Jego zainteresowania badawcze koncentrują się wokół uniwersytetów i ich społecznych powiązań, a także teorii pozwalających na uchwycenie procesów społecznej i organizacyjnej zmiany. W ostatnim okresie najczęściej zajmował się teoriami dóbr pozycjonalnych i pułapek społecznych, które wydają się doskonale nadawać do opisu i głębszego zrozumienia dynamiki umasowienia szkolnictwa wyższego, a także problemów, na jakie natrafiają reformatorzy edukacji.

W trakcie studiów doktoranckich (z zakresu Pedagogiki i Nauk o Polityce na Uniwersytecie Gdańskim) był zaangażowany w tłumaczenie i redakcję dwóch książek, organizację międzynarodowego sympozjum, brał też udział w wielu krajowych i zagranicznych konferencjach. Mieszka, razem ze swoją partnerką, w Gdyni. Wspólnie opiekują się sporą gromadką przygarniętych kotów.

dr Agnieszka Dziedziczak-Foltyn

Pomiędzy prakseologią a ekonomią polityczną reform, czyli sztuka reformowania szkolnictwa wyższego w Polsce

Intencją referentki jest zastanowienie się nad tym, co składa się na sztukę reformowania, którą można się kierować w Polsce w odniesieniu do polityki szkolnictwa wyższego. Perspektywą, która może przybliżyć owe zasady, jest perspektywa rozwijających się dopiero w Polsce nauk o polityce publicznej, zaś źródłem inspiracji czy wskazówek – ekonomia polityczna reform. Wynika z nich, że sztuka reformowania wiąże się ze sprawnym państwem, dobrym rządzeniem i dobrym prawem, funkcjonującymi jednakże przy jednoczesnej oddolnej partycypacji społecznej.

Punktem wyjścia dla wspomnianych poszukiwań będzie w odniesieniu do Polski teza o słabości państwa, czyli słabej zdolności państwa (*state capacity*) do prowadzenia polityk publicznych (*public policies*). W Polsce trudno mówić o politykach publicznych zgodnych ze standardami zachodnimi, wciąż trwa jeszcze specyfikowanie procesów projektowania i wykonywania polityk publicznych. Na etapie formułowania polityk publicznych brakuje m.in. wiedzy eksperckiej oraz mechanizmów sformalizowanej deliberacji nad problemami publicznymi, które umożliwiałyby interesariuszom aktywny i konstruktywny udział w debacie. Natomiast faza implementowania polityki sprowadza się najczęściej do procesu odgórnego stanowienia prawa, traktowanego instrumentalnie, gdyż to ono ma w zasadzie rozpocząć proces reformowania. Jak pokazuje przykład szkolnictwa wyższego w Polsce – reformowanie odbywa się bez szerszej wizji rozwoju reformowanego sektora.

Istotnym zadaniem referentki będzie zastanowienie się, na ile w krajowej polityce szkolnictwa wyższego realizowana jest jedynie prakseologiczna potrzeba osiągnięcia konkretnych, krótkoterminowo zoperacjonalizowanych celów, na ile zaś uwzględniane czy budowane są warunki niezbędne do zainicjowania i podtrzymywania reform, które miałyby szanse na bardziej długofalowe doskonalenie systemu szkolnictwa wyższego. Owe warunki opisuje ekonomia polityczna reform, do której zasad odwołuje się OECD (2009) wskazując na czynniki polityczne, ekonomiczne, czynniki związane z terminem, tempem i kolejnością reform, sferę komunikacji, konsultacji i przywództwa oraz kwestię dialogu z oponentami. W referacie podjęta zostanie próba skonfrontowania owych zasad z praktyką reformowania szkolnictwa wyższego w Polsce oraz próba odpowiedzi na pytanie, czy i na ile z biegiem lat rozwijała się w Polsce sztuka reformowania.

Dr Agnieszka Dziedziczak-Foltyn od 2003 r. (po studiach doktoranckich 1999-2003) jest adiunktem w Katedrze Socjologii Edukacji (do 2000 r. był to Zakład Badań nad Szkolnictwem Wyższym) w Instytucie Socjologii na Wydziale Ekonomiczno-Socjologicznym Uniwersytetu Łódzkiego. Początkowo zajmowała się problematyką relacji między kształceniem na poziomie wyższym a zapotrzebowaniem rynku pracy. Autorka kilkunastu artykułów na ten temat oraz pracy doktorskiej opublikowanej w 2007 r. *Menedżer niekoniecznie poszukiwany. Młodzi adepci zarządzania na rynku pracy* (seria Folia Sociologica nr 31, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź).

W latach 2006-2009 pracowała jako sekretarz naukowy przy projekcie międzynarodowym w programie SOCRATES - *New Social Risks in the European Knowledge Society and Higher Education* (NESOR). Współredaktorka monografii wydanej w ramach projektu: Buchner-Jeziorska A., Dziedziczak-Foltyn Agnieszka (red.) (2010), *Proces Boloński*

– *ideologia i praktyka edukacyjna*, Łódź: Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego (autorka dwóch tekstów w tej monografii). Współautorka czterech raportów krajowych opublikowanych po zakończeniu projektu na łamach internetowego czasopisma Journal of Social Science (<http://www.dia-e-logos.com/frames.asp>).

W efekcie doświadczeń zdobytych w ww. projekcie, poświęconym roli i profilowi szkolnictwa wyższego w europejskim społeczeństwie wiedzy, jej aktualne zainteresowania naukowe skryształizowały się wokół problematyki polityki szkolnictwa wyższego i reformowania szkolnictwa wyższego w Polsce oraz debaty publicznej im towarzyszącej. Autorka ponad 25 artykułów. Przygotowuje książkę habilitacyjną na temat reformy szkolnictwa wyższego w Polsce w pryzmacie debaty publicznej.

Członkini Polskiego Towarzystwa Socjologicznego, ekspert Fundacji Rozwoju Przedsiębiorczości w Łodzi oraz Fundacji Naukowej Norden Centrum w Warszawie. Od 10 lat współpracuje publikacyjnie z internetowym Serwisem HR Wydawnictwa Wolters Kluwer (autorka ponad 20 artykułów), prowadzi również szkolenia z zakresu umiejętności miękkich. Dodatkowo w latach 2009-2014 w ramach projektów realizowanych przez FRP w Łodzi gromadziła doświadczenia związane z wdrażaniem coachingu w edukacji wyższej. Od 2014 roku rozwija zainteresowania naukowe metodą tutoringu akademickiego (posiada certyfikat tutora, uczestniczyła w dwóch ogólnopolskich kongresach tutoringu).

dr Cezary Kościelniak

Polityka szkolnictwa wyższego w Szwajcarii - możliwości zastosowania rozwiązań helweckich w państwach posttransformacyjnych

Celem prezentacji będzie wybranych aspektów szwajcarskiej polityki szkolnictwa wyższego. W pierwszej części, zaprezentowane zostanie powiązanie helweckiego systemu szkolnictwa wyższego z kulturą gospodarczą oraz wzorcami etyki organizacyjnej Konfederacji Helweckiej. Ukazane zostanie, w jaki sposób uczelnie uzupełniają i wpisują się w specyficzny obraz kulturowo-gospodarczy konfederacji. W drugiej części zaprezentowane i zanalizowane zostaną wybrane aspekty systemu szkolnictwa wyższego, które zbudowały swoistość szwajcarskich rozwiązań w polityce szkół wyższych, takie jak internacjonalizacja, kształcenie zawodowe, czy edukacja dualna. Wreszcie w końcowej części zanalizowane będą możliwości adaptacji wybranych szwajcarskich rozwiązań systemowych dla państw posttransformacyjnych Europy Środkowej.

Dr Cezary Kościelniak, adiunkt w Instytucie Kulturoznawstwa UAM. Zainteresowania badawcze: kulturowe uwarunkowania szkolnictwa wyższego, polityka szkolnictwa wyższego w kontekstach rozwojowych, uniwersytet i społeczeństwo obywatelskie, relacje uniwersytet i religia. Publikacje książkowe, w druku "Uniwersytet i rozwój" (Wyd. UAM 2015), współredakcja (wraz z J. Makowskim), "Freedom, Equality, University" (2012, IO Warszawa, polskie wydanie 2011). Publikował m.in. w "Journal of Cleaner Production", "Poznan Studies in the Humanities", "Przeglądzie Zachodnim", "Człowiek i Społeczeństwo". W latach 2012-2013 ekspert w zakresie szkolnictwa wyższego w think-tanku Prezydenta RP "Laboratorium Idei", 2015 współpracownik Instytutu Badań Edukacyjnych, w l. 2013-2014 współpracownik z HERSA Toronto. Kierownik projektów badawczych finansowanych przez NCN, visiting researcher m.in. w Uniwersytecie w Lozannie. Teksty publicystyczne w zakresie szkolnictwa wyższego opublikował m.in. w "Gazecie Wyborczej", i w "Rzeczpospolitej", współpracował z miesięcznikiem Znak.

mgr Aneta Sobotka

Studia jako dźwignia awansu społecznego? Wybory i ścieżki edukacyjne inteligencji i osób aspirujących do wyższego statusu społecznego.

Jednym z najbardziej spektakularnych zjawisk towarzyszących polskiej transformacji gospodarki jest boom edukacyjny. Od początku lat 90-tych liczba uczelni wzrosła czterokrotnie, a liczba studentów pięciokrotnie. Model edukacji akademickiej przekształcił się z elitarnego, w którym ten szczebel kształcenia był dostępny dla około 10% rocznika, w masowy, obejmujący 40% kohorty wiekowej. Wzrost popytu na edukację wynikał po części z ucieczki przed szokiem transformacyjnym, wobec likwidacji wielu miejsc pracy, częściowo zaś był wynikiem świadomej inwestycji w wykształcenie, jako że w nowej, opartej na wiedzy, gospodarce, dyplom wyższej uczelni zdawał się gwarantować awans do klasy średniej. Jednocześnie z upowszechnieniem studiów wyższych zachodziły procesy, które negatywnie wpływały na skuteczność kształcenia akademickiego jako dźwigni awansu społecznego – nastąpiło obniżenie jakości kształcenia oraz znaczna polaryzacja sektora – zarówno pod względem poziomu poszczególnych szkół, jak i warunków studiowania doświadczanych przez różnych studentów. W tych warunkach warto postawić pytanie, na ile różne są ścieżki i doświadczenia edukacyjne osób pochodzących z „tradycyjnej” inteligencji oraz osób aspirujących do społecznego awansu.

W wystąpieniu porównane zostaną ścieżki edukacyjne dwóch grup młodych ludzi o zróżnicowanym zasobie kapitału kulturowego domu rodzinnego. Przedstawiona zostanie analiza poszczególnych decyzji edukacyjnych na poziomie szkoły średniej (wybór typu szkoły, wybór profilu kształcenia) i studiów (wybór uczelni, wybór kierunku studiów, wybór trybu studiów) oraz analiza motywów dokonanych wyborów. Wykorzystane dane pochodzą z badania ilościowego przeprowadzonego przez Instytut Badań Edukacyjnych (IBE) „Mobilność społeczna i przestrzenna w kontekście jakości edukacji” oraz pogłębionych wywiadów przeprowadzonych w ramach projektu badawczego EUROREG UW. Z przeprowadzonych analiz wynika, że choć w ciągu ostatnich 25 lat znacząco zmniejszyły się bariery w dostępie do wyższego wykształcenia dla osób bez tradycji inteligenckich, nierówności społeczne pozostają trwałym elementem systemu szkolnictwa wyższego, a przyjęte w Polsce rozwiązania instytucjonalne nie sprzyjają pełnieniu przez kształcenie akademickie funkcji dźwigni awansu społecznego. Osoby z rodzin o niskim statusie społecznym są skłonne traktować edukację jako inwestycję w sukces zawodowy, jednak pozbawione wsparcia rodzinnego i instytucjonalnego dokonują często wyborów, z których nie są zadowolone. Dla osób aspirujących do awansu społecznego studia wiążą się przeciętnie z większym wysiłkiem finansowym niż w przypadku osób o inteligenckim pochodzeniu, jednak otrzymują oni wykształcenie niższej jakości i często niepomagające zrealizować własnych celów zawodowych.

Mgr Aneta Sobotka, absolwentka gospodarki przestrzennej na Uniwersytecie Warszawskim i zarządzania w Szkole Głównej Handlowej, doktorantka w Instytucie Studiów Społecznych im. Profesora Roberta B. Zajonca na Uniwersytecie Warszawskim oraz pracownica Instytutu Badań Edukacyjnych. Jej zainteresowania naukowe koncentrują się wokół ekonomii i socjologii edukacji, zarządzania oświatą przez samorządy oraz nierówności edukacyjnych. W swojej pracy doktorskiej analizuje problem wpływu niedoskonałej informacji na decyzje o wyborze studiów.

dr hab. Mikołaj Herbst

Modele migracji absolwentów szkół wyższych

Ponieważ mobilność przestrzenna dobrze wykształconych osób ma kluczowe znaczenie dla regionalnego rozwoju gospodarczego, ścieżki migracji wykwalifikowanych pracowników były w przeszłości intensywnie badane. Jednak przedstawiona analiza różni się od wielu poprzednich prac. Koncentruje się ona na mobilności absolwentów z wcześniejszym doświadczeniem migracyjnym, pomijając tych, którzy ukończyli studia wyższe w pobliżu miejsca urodzenia. Analiza wykorzystuje unikalny zbiór danych wygenerowany z serwisu społecznościowego Nasza Klasa. Nasze wyniki pokazują, że osiedlanie się w miejscu ukończenia studiów jest dominującą strategią wśród studentów dobrych uczelni, jednak biorąc pod uwagę wszystkich studentów, najczęstszym rodzajem mobilności jest powrót „w rodzinne strony”. Szczególnie powszechne są migracje powrotne wśród absolwentów szkół niepublicznych i szkół niskiej jakości. Zachowania migracyjne bardzo się różnią w zależności od ukończonego kierunku studiów. Migranci zagraniczni okazują się niejednorodną grupą a skłonność do wyjazdu za granicę nie zależy od jakości ukończonej szkoły wyższej

Dr hab. Mikołaj Herbst, doktor habilitowany nauk ekonomicznych, adiunkt na Uniwersytecie Warszawskim w Centrum Europejskich Studiów Regionalnych i Lokalnych. Lider Zespołu Analiz Średniookresowych w Instytucie Badań Edukacyjnych. Specjalizuje się w badaniach w ekonomii edukacji, badaniach nad cyklami koniunktury oraz rozwojem regionalnym i lokalnym. Stypendysta Uniwersytetu w Trieście oraz programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Wsparcie międzynarodowej mobilności naukowców. W latach 2008-2009 był członkiem Zespołu Doradców Strategicznych Prezesa Rady Ministrów. Kierownik i uczestnik projektów badawczych finansowanych przez Komitet Badań Naukowych, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Ministerstwo Edukacji Narodowej oraz Narodowe Centrum Nauki. Uczestnik międzynarodowych projektów badawczych organizowanych przez OECD, Międzynarodową Organizację Pracy (ILO) i Bank Światowy. Konsultant dziedzinie zarządzania systemami oświaty, pracował m.in. w Polsce, Ukrainie, Czarnogórze i Bułgarii. Członek redakcji kwartalnika naukowego Studia Regionalne i Lokalne.

dr Michał Sitek

Wpływ pochodzenia społecznego na szanse studiowania w Polsce.

W wystąpieniu przedstawię wyniki analiz ilościowych pokazujących siłę wpływu statusu społeczno-ekonomicznego na szanse przejścia kolejnych progów edukacyjnych: rodzaju szkoły średniej/ponadgimnazjalnej oraz przejścia ze szkoły średniej do szkoły wyższej oraz różnic w szansach przejść do poszczególnych rodzajów studiów wyższych. Związek między pochodzeniem społecznym a szansami podjęcia studiów jest związany z nierównościami w dostępie do szkół prowadzących do matury: większe nierówności na niższych progach przekładają się na niższe nierówności na progu przejścia ze szkoły średniej na studia wyższe. Z drugiej strony, interesujące są także różnice w dostępie do studiów płatnych i bezpłatnych, które tłumaczą dlaczego zwiększenie odsetka studiujących nie przekłada się w prosty sposób na zwiększenie dostępności kształcenia wyższego.

Dr Michał Sitek, adiunkt w Instytucie Filozofii i Socjologii PAN i zastępca dyrektora do spraw badawczych i wdrożeń Instytutu Badań Edukacyjnych. Socjolog, absolwent Uniwersytetu Śląskiego i Central European University. Specjalizuje się w badaniach edukacyjnych, socjologii ekonomicznej, analizie instytucjonalnej oraz badaniach polityk publicznych. Współautor i redaktor Raportów o Stanie Edukacji przygotowywanych corocznie przez Instytut Badań Edukacyjnych, autor publikacji dotyczących edukacji, opieki zdrowotnej i administracji publicznej. Był członkiem zespołu przeprowadzającego polskie edycje badań PISA 2006-2012 i koordynował realizację w Polsce badania Teacher Education and Development Study - Mathematics 2008 (TEDS-M 2008), członek zespołu badawczego w projekcie badawczym "From school to work: indywidualne i instytucjonalne wyznaczniki kształtowania się ścieżek karier edukacyjno-zawodowych młodych Polaków" kierowanym przez prof. Henryka Domańskiego (IFiS PAN).

dr Emanuel Kulczycki, mgr Ewa A. Rozkosz

Ewaluacja polskiego wykazu czasopism punktowanych – transformacyjna rola ministerialnych wytycznych

Celem wystąpienia jest przedstawienie wyników ewaluacji wykazu czasopism punktowanych, czyli „listy ministerialnej”. Wielowymiarowa analiza czasopism prowadzona jest najczęściej z jednej z czterech perspektyw: autora, czytelnika, bibliotekarza lub wydawca. Natomiast w prezentacji przedstawimy wyniki analizy polskich periodyków z proponowanej przez nas perspektywy polityki naukowej.

Skupiliśmy się na części „B” listy ministerialnej, na której indeksowane są czasopisma nieposiadające wskaźnika Impact Factor oraz nieznajdujące się na liście ERIH (European Reference Index for the Humanities). Są to zatem periodyki o zasięgu lokalnym lub krajowym, które publikują artykuły przede wszystkim w języku narodowym. W prezentacji przedstawimy również ocenę zasadności tworzenia rankingu czasopism lokalnych.

Analizie zostały poddane wszystkie polskie czasopisma naukowe uwzględnione w wykazie czasopism punktowanych w latach 2012 i 2013 oraz zgłoszone do wykazu w roku 2015. Sposób wszystkich kryteriów oceny proponowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wyłoniliśmy te kryteria, które związane są z deklarowanym w polityce naukowej umiędzynarodowieniem. Sprawdziliśmy, w jaki sposób deklaracja na poziomie polityki naukowej implementowana jest w regulacjach prawnych oraz jak wpływa to na poziom umiędzynarodowienia czasopism w poszczególnych obszarach nauk (spełnianie poszczególnych kryteriów w kolejnych latach prowadzonej ewaluacji).

Dr Emanuel Kulczycki – doktor filozofii, badacz metateorii komunikacji oraz ewaluacji nauki. Przewodniczący V kadencji Rady Młodych Naukowców – organu doradczego Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, członek Rady Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki przy MNiSW, Krajowej Rady Bibliotecznej przy MKiDN oraz Zespołu specjalistycznego do oceny czasopism naukowych w MNiSW. Aktualnie realizuje projekty związane z ewaluacją nauki: Współczesna polska humanistyka wobec wyzwań naukometrii (NPRH, kierownik, 2014–2018), European Network for Research Evaluation in the Social Sciences and the Humanities (COST, MC Member, 2015-2019).

Mgr Ewa Rozkosz – Dyrektor Centrum Informacji Naukowej Dolnośląskiej Szkoły Wyższej. Na co dzień zajmuje się rejestracją dorobku piśmienniczego pracowników macierzystej uczelni (baza PUB oraz Polska Bibliografia Naukowa) oraz doradza w zakresie naukometrii i bibliometrii. Zwolenniczka cyfryzacji humanistyki i otwartego dostępu. Założycielka instytucjonalnego repozytorium oPUB. Współautorka polskiej wersji Open Journal Systems. Redaktorka bazy DOAJ. Współpracuje z redakcjami wielu czasopism naukowych. Naukowo zajmuje się naukometrią, uczeniem się kompetencji informacyjnych i praktykami informacyjnymi. Prowadzi bloga: <http://edukacjainformacyjna.pl>

mgr Krzysztof Czarnecki

Nierówności horyzontalne w dostępie do szkolnictwa wyższego w Australii

W wystąpieniu omówione zostaną główne wnioski z badania ilościowego poświęconego nierównościom w dostępie do szkolnictwa wyższego w Australii. Badanie koncentruje się na kwestiach związanych ze sposobem, w jaki pochodzenie społeczne uczniów szkół średnich wpływa na rodzaj uczelni wyższej, na której decydują się oni podjąć studia, przy uwzględnieniu różnic związanych z osiągnięciami edukacyjnymi w wieku lat 15 oraz różnic pomiędzy poszczególnymi kierunkami studiów. Celem badań jest więc analiza popytowych uwarunkowań horyzontalnych nierówności szans edukacyjnych, a także ich dynamiki przed i po wprowadzeniu w Australii reform polegających na zdjęciu federalnych ograniczeń liczby miejsc dostępnych na uniwersytetach. Wyniki przedstawione zostaną w świetle współczesnych trendów reform szkolnictwa wyższego w zakresie zwiększania dostępu wśród grup nieuprzywilejowanych oraz dywersyfikacji sektora.

Mgr Krzysztof Czarnecki, doktorant na Wydziale Ekonomii Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu. Magister nauk politycznych – w 2011 roku ukończył studia na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM. Napisaną pod kierunkiem prof. Józefa Orczyka pracę magisterską pt. „Narracja Nowego Zarządzania Publicznego a reforma szkolnictwa wyższego w Polsce” obronił z wyróżnieniem. Część studiów (rok akademicki 2010/2011) odbył na Uniwersytecie w Bergen (Norwegia) w ramach programu Erasmus, dzięki stypendium FSS EEA Grants.

Studia doktoranckie rozpoczął w 2011 roku. Rozprawę doktorską na temat wpływu pomocy materialnej i opłat za studia na nierówności horyzontalne w dostępie do szkolnictwa wyższego, przygotowuje pod kierunkiem prof. Jana Szambelańczyka. Jego zainteresowania naukowe, oprócz problematyki poruszanej w pracy doktorskiej, dotyczą także badań nad szkolnictwem wyższym, socjologii i ekonomii edukacji, teorii polityki społecznej oraz polityki publicznej. W czasie studiów doktoranckich ukończył dwie szkoły letnie: kurs „organization theory” na Uniwersytecie Kopenhaskim oraz ECPR Summer School in Methods and Techniques (kurs: „Introduction to Structural Equation Modelling”) na Uniwersytecie w Ljubljanie. Uczestniczył w roli prelegenta w kilku konferencjach, organizowanych m.in. przez: European Consortium for Sociological Research, Uniwersytet w Bremie i EMPAS, European Consortium for Political Research. W lutym 2015 odbył dwutygodniowy staż badawczy w Swedish Institute for Social Research (SOFI), natomiast od lipca do listopada 2015 będzie przebywał na stypendium badawczym Endeavour Research Fellowship w Centre for the Study of Higher Education, Uniwersytet w Melbourne.

W ramach pozostałych aktywności akademickich tłumaczy z języka angielskiego na polski (obecnie: „Economics of the Welfare State” N. Barra), pełni funkcję opiekuna studenckiego koła naukowego „Polityka Społeczna”, a także prowadzi zajęcia dydaktyczne z psychologii społecznej, administracji publicznej oraz teorii polityki społecznej. W 2012 roku organizował na UEP pierwszą w Polsce Szkołę Letnią Ekonomii Heterodoksyjnej.

dr Dominik Antonowicz

Kompleksowa ocena jednostek naukowych. Problemy i wyzwania

Przedmiotem wystąpienia jest problematyka funkcjonowania kompleksowej oceny jednostek naukowych w Polsce, która formą ewaluacji działalności badawczej i badawczo-rozwojowej realizowana jest na podstawie *Ustawy o finansowaniu nauki* z dnia 30 kwietnia 2010. Celem wystąpienia jest przybliżenie uczestnikom (a) podstawy prawnej oraz umiejscowienia instytucjonalnego Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych; (b) reguł oraz procesu przeprowadzenia ewaluacji oraz kategoryzacji; (c) formalnych i nieformalnych funkcji, jakie pełni kompleksowa ocena jednostek naukowych. Przede wszystkim jednak chciałbym się skupić na analizie wyzwań, problemów, napięć które związane są z prowadzeniem kompleksowej oceną jednostek naukowych w kontekście kolejnej jej edycji (2017). W moim wystąpieniu będę chciał zwrócić uwagę na następujące dylematy: (i) konflikt pomiędzy różnymi zadaniami realizowanymi przez ocenę jednostek; (ii) napięcia między ekspercką oceną jednostek a oceną przy użyciu narzędzi bibliometrycznych; (iii) silnym wewnętrznym zróżnicowaniem instytucjonalnym w polskiej nauce. W konkluzjach będę chciał wskazać na największe wyzwania, jakie stoją przed procesem ewaluacji jednostek naukowych w Polsce.

Dr Dominik Antonowicz, doktor socjologii, pracownik Instytutu Socjologii UMK w Toruniu. Stypendysta rządu brytyjskiego, laureat programów START i KOLUMB Fundacji na rzecz Nauki Polskiej oraz Sprawne Państwo E&Y. Studiował oraz pracował na Uniwersytecie w Birmingham (UK), a roczny staż doktorski odbył w Center of Higher Education Policy Studies (CHEPS) na Uniwersytecie w Twente (NL). W latach 2008-2009 był doradcą minister Barbary Kudryckiej, obecnie jest członkiem KEJN. Specjalizuje się w badaniach nad szkolnictwem wyższym, jest autorem kilkudziesięciu prac naukowych w tym obszarze.